



Wat voor vogeltje bouwt zich zulk een sierlijk woninkje?

„Och, sommar een vinkie?”

Maar mooi was het! mooi kleurde het bonte kleedje van het Kafferkind bij haar bruine gezicht en haar bruine beenen, en ontzagwekkend in zijn eenzame pracht stond daar de maghlotsan temidden van al het naakte, lagere hout, tegen de diep-violette bergen, en o zoo ongaarne namen we afscheid van onze gastheeren en hun gezinnen, van die gansche, wonderlijke, eenzame wereld.

Bij het heengaan vroeg onze voortrekker of we een *photo wilden nemen* van het graf van zijn vrouw. Hij had haar het vorige jaar verloren; ze lag begraven in het winterveld.

Toen we dan ook een paar dagen later in de volgeladen auto door Fairfield reden, op onzen weg naar huis, zagen we plotseling op een kruispunt onzen voortrekker alleen.

De heeren stapten uit; enkele Meters van den weg af zagen we een klippenomrand graf. Daar gingen ze heen, en met ontbloote hoofden werd eerbiedig de opname gedaan.

Dat was het laatste, het beste, het schoonste.

Er werden nog eens handdrukken gewisseld.

„God zegene u . . . tot wederziens!

Dank voor veel vriendschap!

Vaarwel!”

Toen reden we langs denzelfden weg door dezelfde wilde wereld in de richting van huis, uren, uren ver!

Maar achter ons lieten we een stuk schoon leven, de vreugde over een vriendschap in de verte, de herinnering aan een graf in de wildernis.

Het leven is schoon, overal waar menschen zijn, die men kan liefhebben.

Tusschenkomst Aug. 1924.

IN HEM LEVEN WIJ

Zeer onverschillig zijn de dagen nu:
De regen en het ruischen van de boomen,
En zon, en menschen die meelijdend komen,
De pijnen, en de angsten, en de droomen,
Want alle dingen worden weggenomen,
Er is alleen licht tusschen mij en U.
En dit beroert me en tast aan mijn gelaat
En is zacht aan mijn lippen en mijn wang
En zinkt mijn oog in en zingt gezangen
In 't traage bloed, dat stil wordt en bevangen
En niet durft huivren, en niet kan verlangen,
Wijl Gij er zijt en door mij henen gaat.
Dan wil het donkeren; en ik word nacht.
De sterren rijzen brandend op en dalen.
En dieren komen uit hun holen dwalen
En rozen geuren en de nachtegale
Zijn wild, o leven! dan . . . diep ademhalen,
Gij komt terug! de morgenwind waait zacht!

WILLEM DE MÉRODE